

A TIZENEGYEDIK HÉT...

Ezen a héten mindenki nagyon boldog volt a Stamford Szállón, mert megjött a hír, hogy a Thames Reach fizetésemelést ad és a kollégák – áprilisig visszamenőleg – megkapják egy összegben.

Ki ne örülne egy ilyen hírek karácsony előtt...

A másik örömteli újdonság, hogy kaptunk ismét egy új kollégát – a skót származású Antonyt aki humorával feldobta a team hangulatát és kicsit kimozdított minket a szokásos kerékvágásból.

A szálló elég régóta keres szociális munkásokat, de a felvételt nem hamarkodta el... Rengeteg interjú és sok-sok próbanap után lett kiválasztva az a 2 ember, aki csatlakozhatott a csapathoz, és meg kell, mondjam, mindkét kolléga telitalálat volt. Megérte a várakozás...

A Thames Reach egy kiváló hírnevű cég a szakmában, itt a szocik többet keresnek, mint más intézményekben dolgozó kollégáik. Megtehetik, hogy sokáig válogatnak, merthogy jelentkezők bőséggel akadnak.

Míg otthon az önéletrajzokhoz csatolt ajánlólevelekkel nemigen törődik senki (ha egyáltalán van ajánlólevél) itt minden egyes papírt ellenőriznek, és felveszik az ajánlóval a kapcsolatot.

Egyik kollégám már több mint 4 hónapja van próbaidőn, mert még nem sikerült elérni az egyik ajánlóját – és amíg a papírok nincsenek rendezve, addig könyörtelenül megtagadják a felvétel véglegesé tételét.

Southwark Project

Még korábban megkértem Charlie-t – a londoni mentorom, hogy próbáljon már bejuttatni valami támogatott lakásprogramba. Szeretném látni, hogy ez itt kint, hogy működik.

Nem sokkal később már utamra is indított, hogy megismerhessem a Southwark Projecttel.

Pamelával a peckhami könyvtár előtt találkoztunk, a mai napon szociális lakásokban fogunk kimenni, megnézzük, hogy a lakókkal minden rendben van-e.

Útközben csatlakozott hozzánk egy másik kolléga is, mert az egyik lakásban igen komoly gondok vannak. És mint a lakó korábbi esetkezelője, elkísér bennünket – annak ellenére, hogy jó ideje nem vesz részt a lakó gondozásában. A jó és bizalmi kapcsolat azonban mindennél többet ér, ezért vész esetén ugrasztva vannak a korábbi esetkezelők, hogy kicsit stabilizálják a kiköltözött kliens lelki állapotát.

A Southwark Project viszonylag fiatal kezdeményezés, tavaly szeptember óta működik. Először azt hittem, hogy csak egy olyan programot fogok látni, aki rajtatartja a szemét azon a 14 lakáson, ami hozzájuk tartozik, de aztán rájöttem hogy ez távolról sem ennyi. Most találkoztam először olyan programmal ami magában foglalja a hajléktalanság prevenciót is – eddig ezt máshol nem láttam. Mi is sokszor szembesülünk otthon azzal a problémával, hogy a rászorulóknak nem jutnak valahogy el a családsegítőkhöz. Sokszor egy teljes lépcsőfok kimarad abban, pedig lehet, hogy pont az hiányzott volna ahhoz, hogy ne kerüljön utcára. Ilyenkor jókat morgunk és dühöngünk azon, hogy nem elég jó a családsegítők jelző rendszere és már megint kaptunk egy ügyfelet, akinek nagyon nem itt lenne a helye, de nem tudta hová kell fordulni és így elvesztett mindent... Itt nem hibáztatnak ezekért a bakikért semmit. Ha nem működik a másik hálózat rendszere, akkor azon gondolkodnak, hogyan lehetne akkor ezt rendbetenni. Mivel sem pénzben, sem emberben nincs hiány, megengedhetik maguknak, hogy létrehozzanak egy olyan szervezetet, ami ezeket a hibákat kiküszöböli és összehozza a rászorulókat a megfelelő szervezetekkel. Illetve amit önmaga is el tud intézni, azt megteszi.

Már korábban ódákat zengtem arról milyen kreatívak is az angol kollégák és milyen kitűnő a kommunikációjuk a civilekkel és a médiával. Orvosi rendelőkben, fogászatokon, önkormányzatoknál és minden kulcsfontosságú helyen ahol egy rászoruló megfordulhat, hatalmas plakátokkal hirdetik magukat. És természetesen, ahogy minden Thames Reach projectnek, ennek is megvan a maga kis hírlevele... Minden, azaz MINDENféle problémára nyitottak. Vannak olyan jelentkezők is akik aztán tényleg nem férnek be a profilba – pld. Fiatalok, akiknek pályaválasztási gondjuk van stb...de a szervezet akkor se küldi el őket, hogy bocsi, de ez nem a mi hatáskörünk... Hanem a szoci rászánja azt a fél vagy 1 órát, amíg felkutatja a megfelelő szervezeteket, felveszi velük a kapcsolatot és leszervezi az ügyfélnek az időpontot a megfelelő tanácsadónál. Tehát a filozófia, hogy az ügyfél információ nélkül nem megy el... Akkor sem, ha semmi közük és érdekeltségük az adott problémához. Bárki hívhatja őket az ingyenes telefonszámukon, ha depressziósnak érzi magát, vagy bántalmazás éri a családjában, ill. meg van félemlítve, de akkor is, ha drog vagy alkohol problémája van, vagy pénzügyi gondjai vannak. Ilyenkor megbeszélnek egy időpontot, amikor vagy bemegy az ügyfél az egyik irodájukba, vagy a szoci megy ki hozzájuk egy kis környezettanulmányra.

A lényeg, hogy az itt nyilvántartásba került lakókat a megfelelő segítő szolgálathoz eljuttatják, és azután sem engedik el a kezét, hanem utánkövetik, hogy az intézkedések valóban megtörténtek-e.

Tehát igen komoly erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy felkutassák a rászorulókat – eljuttassák őket a megfelelő segítő szolgálathoz.

A Project működtet egy ún. „OPEN DOOR” Szolgálatot, ami heti egyszeri alkalommal van nyitva. Kicsit hasonlít a Kürt utca törekvéseire, annyi különbséggel, hogy ide mindenki bemehet.

Általában pénzügyi problémák kerülnek itt terítékre, segítenek, ha valaki nem tudja kifizetni a számláit, ill. ha jövedelmi problémákkal küzd.

Az ott dolgozó szocinak jó ismerettsége van a helyi önkormányzattal ill. kiváló ismeretekkel rendelkezik a pénzügyi gondok megoldási lehetősége terén. És segít abban, hogy a sok hozzáfutó ne váljon hajléktalanná, ki tudja fizetni a számláit, fent tudja tartani a családját.

Michael szociális lakása

Pamelával közbe megérkeztünk első állomásunkhoz. A ház ahová kijöttünk, önkormányzati szociális lakás. Az itt lakó hölgy egy korábbi hajléktalan, aki erőteljes droghasználó. Bár most bekerült a metadon programba, ez nem igazán

akadályozza meg abban, hogy még egyéb szerekekkel ne éljen vissza.

A házban egyedül él két kutyájával, a project rendszeresen látogatja őt, mivel a hölgy enélkül a segítség nélkül képtelen lenne megmaradni a lakásban. Ráadásul, hogy ne legyen olyan egyszerű a dolog, „kedvese” –aki szintén drogos- elveszi a pénzét, Michael így nem tudja fizetni a számláit, tehát állandó veszélyben van a lakhatás, és még bántalmazza is őt.

A lakás közepesen lepukkant állapotban volt, láttam már rosszabbat az ittlétem folyamán, ellenben Michael nagyon beteg volt. Alig kapott levegőt, igen komoly tüdőgyulladásra volt. Ilyen esetben például a szoci intézni a bevásárlást is...

Gondoltam, ha ilyen ramaty állapotba van a hölgy, hogy nézhetnek ki a kutyái, de aztán jött a nagy meglepetés, mint más oly sokszor ilyen esetben...

A kutyák kitűnő állapotban voltak, látszik, hogy egészségesen vannak etetve és remek bánásmódban van részük. Már megfigyeltem, hogy a hajléktalanoknál - igen kevés kivétellel – a háziállatok jóval kitűnőbb formában vannak, mint gazdáik, és olyan odaadással gondoskodnak róluk, ahogy magukról sose lennének képesek.

A lakásban nincs kutyaszag sem, erre Michael külön felhívta a figyelmem – merthogy ő figyel a „gyermekre”.

A hölgy a kutyasoknak külön hálószoját tartott fent az egyik gardróbban - fotellel, meleg pokrócokkal, CD lejátszóval és ventilátorral.

- Ezt ki csinálta? – kérdezte a korábbi esetkezelő Michaelt az ajtón tátongó nagy lyukra mutava.
- Hát a barátom...., nagyon ideges volt és betörte az ajtót. Meg nézd csak itt a TV szekrényt! Fel akarta gyújtani a lakást, alig bírtam leállítani. Aztán nagyon megvert, majdnem leszakadt a fülem.

Mi a párbeszéd folyt és Michael sorra elmondta, milyen szörnyűségekben volt része az utóbbi időben, Pamela felhívta a VICTIM SUPPORTOT.

Ez egy olyan rendőrségtől független különleges csoport, akik segítenek a legkülönbözőbb bűncselekmények áldozatainak, külön figyelmet fordítanak a bántalmazott nőkre.

A projectnek szuper kapcsolata van a V. S. embereivel, akik megígérték, hogy egy órán belül a helyszínen lesznek.

A Victim Support egyébként egy remek szervezet. Ha valamelyik otthoni kolléga érdeklődik a bántalmazottak érdekvédő képviselője felől, ezt a helyet feltétlen fel kell keresnie. Szociális munkásaikat külön képzésben részesítik (ahogy itt Londonban minden szervezet kiképzzi a saját embereit...) és külön ún. „Domestic Violence Caseworker-eket” foglalkoztatnak.

Itt sem lehet olyan könnyen bekerülni a levesbe, előtte 1-2 évet le kell önkénteskedni valamelyik szervezetnél, hogy meglegyen a megfelelő gyakorlati

időd és referenciáid, és csak ezután mehetsz kliensközébe...ellenben tojnak a diplomára... Egy ilyen Domestic Violence Caseworker általában 23.500 fontot keres évente, ami kicsit kevesebb, mint a Thames Reaches átlag szocifizetés.

Nálunk is vannak olyan segítő szervezetek, akik segítenek jogi útra terelni a családon belüli erőszakot, de mivel otthon a törvények is mások és az anyagi lehetőségek is jóval szerényebbek, nem tudnak olyan hatékony tevékenységet folytatni, mint londoni társaik.

Közben megérkezett a Victim Support képviselője – ahogy elnéztem vietnámi bevándorló lehetett némi kihívásokkal küzdött az angol nyelv területén. De hát az ő feladata nem is az volt, hogy beszédet tartson, hanem, hogy zárat szereljen.

Michael párjának ugyanis kulcsa van a lakáshoz, tehát elsősorban most azt kell megakadályozni, hogy bejusson a lakásba.

A Victim Support szolgáltatása, hogy mindenhová tolozárakat szerel fel, biztonsági láncot és „kukucsálót” tesz fel az ajtóra.

Mivel az eset speciális – ide tűzjelzőt is beszereltek és megjavították a lerugdosott postaládát is mindezt ingyen és bérmentesen...

Később elkísértük Michaelt a háziorvoshoz. Ezt a szoci különösen fontosnak tartotta, mert a hölgy nem igazán együttműködő. Az orvosaival rendszeresen összeveszik és ha egyszer összeveszik valakivel oda már nem megy vissza soha többé, állapota viszont megkívánja a folyamatos orvosi ellenőrzést.

Pamela gyorsan kis használati utasítást adott az orvosnak Michael viselkedéséről, és megpróbálta megnyerni, hogy a későbbiekben elfogadja majd a hölgy primadonna viselkedését.

Úgy tűnt, a doki első körben vevő a problémára, de hát így volt az előző kettővel is előtte...hát reménykedjünk, hogy itt meg tud maradni.

Mindenesetre lekezelte Michael szanaszéjjel kopácsolt arcát és mindenféle kenőcsöket adott a fülére, ami kétszer akkorára volt dagadva, mint a másik.

Az orvosi rendelő is azért megér pár szót. A váró kellemes... tágas... padlószőnyeges... plazmatévével... elektronikus beteghívóval...

A TV-ben általában a kerületi hírek mennek, ill. itt láttam az egyik legfrappánsabb drogellenes reklámot életemben.

A történet lényege annyi volt, hogy volt egy fiú, aki eufórikus állapotban ölelgette az utcai járókerőktől a lámpaoszlopon át az autót. Közben számos veszélyes szituba keveredve. Legutoljára egy szekrény nagyságú fekete biztonsági őr háttára ugrott és azt kezdte el ölelgetni – majd képváltás: „Ha ilyet tapasztalsz magadon, keresd fel honlapunkat – www.talktofrank.com”. A drog reklámok eléggé nyomasztóak általában, ez az első humoros megoldás, amit valaha láttam...tényleg tetszett...

Mivel Michael igen rossz állapotban volt, a szoci gyorsan elintézte a bevásárlást is, aztán szépen el lett engedve a keze pár napra – a legközelebbi látogatásig.

Az tetszik ebbe a projectbe és az itt dolgozóba, hogy valahogy megértették azt, hogy embertársaink egy része képtelen segítség nélkül élni. Időt energiát és pénzt nem kímélve dolgoznak nap mint nagy olyan emberekkel akiket mások simán a társadalom söpredékeinek tekintenek.

Az itteni szocik mentesek az előítéletektől, vagy ha nem, akkor elég okosak ahhoz, hogy ezt ne hangoztassák...

Otthon az alkoholistákkal és a drogosokkal szemben magukban a szocikban is sokszor annyi az ítélkező magatartás (tisztelet a sok-sok kivételnek!!!), ami számomra nem összeegyeztethető magával a hivatással. Hogy itt ez miért működik és otthon miért nem, arról fogalmam sincs.

Itt talán egyszerűen másként tekintenek a

saját munkájukra. Ők úgy gondolják, a lakókért vannak itt.

Mi meg kicsit mindig „szívességet” teszünk a lakónak, hogy egyáltalán befogadjuk, és lehetőleg ezért legyen nagyon hálás.

Az adófizetők pénzét valahogy a sajátunknak tekintjük (ami természetesen az is valahol), és elborzadva nézzük mit is tesz ez a hálátlan lakó a mi kín keservesen befizetett adónkból...

Na jó talán sarkos a megfogalmazás, de kb. ez az igazság sok esetben és ez nem titok a szakmában...

Persze nem rossz az, ha néha globálisan gondolkozunk, de ha ez beleivódik a munkánkba, akkor jaja a lakóknak – mert már nem állunk egymás mellett, hanem inkább egymással szemben...

Lassan hazaérkeztünk Michaellel, a kutyák kitüntető örömmel fogadtak minket. Michael elmesélte, hogy a kutyái utálják a „színeseket”, mert egyszer egy nagy darab „színes” nagyon megverte őt egy bottal és a kutyái védték meg.

Hopsz, kényes dolog, mert a kolléganóm fekete.

Kíváncsi voltam hogy reagálják le a dolgot. Fekete kolléganóm szó szerint tudomást se vett a dologról, másik kolléganónk magyarázta el Michaelnek, hogy a „színes” megfogalmazás rasszista (én se tudtam ezt :D), inkább hívja őket feketéknek ... Ez a hivatalos megfogalmazás.

Egyébként óva intenek mindenkit, hogy Londonban négerezzen... A feketék egymás között négerezhetik egymást, de a fehér nem négerezheti a feketét, mert akkor nagy bajba kerül. Nemcsak kupán vágják esetleg, hanem még bíróság elé is vihetik.

Nemrég olvastam, az újságba, hogy egy kocsmai vita alkalmával az egyik hölgy „english bitch”-nek merte szólítani a másikat. Egy bökkenő volt, hogy az illető nő nem angol volt, hanem walesi... Ezért rasszizmusért fel is jelentette a másikat... Örület nem?

A Soutwark Project jelenleg 27 emberrel dolgozik, de mivel a program sikeres és rendkívül hatékony, mindig keresik az embereket. A kerület többi segítő szervezetének is előnyös az együttműködés, hiszen a Southwarkiak mobilisabbak, és lehet több a pénzük is. Egyszóval egyáltalán nem veszik rossz néven, hogy mindenhová beleütik az orruk, mert az ő feladatuk pontosan ez: **felkutatás, megelőzés, segítségnyújtás koordinálás, utánkövetés...**

Lehet, nálunk se lenne rossz egy ilyen áthidaló megoldás... prevenciós tevékenységgel elég csehül állunk...

Üdvözlettel:

Hanuta Éva India

–

szociális munkás

-

Londonból...